

บทที่ 2

ภาคงานแปล

บทนำภาคงานแปล

ในการแปลเรื่อง “การสมรส: สัญญาระยะยาว” ของลloyd อาร์ โคเฮน (Marriage: the long-term contract by Lloyd R. Cohen) ผู้แปลได้ปรับใช้แนวคิดทฤษฎีการแปล โดยรวบรวมได้โดยสังเขปดังต่อไปนี้

ปีเตอร์ นิวมาร์ค (Peter Newmark, 1988, p.5) ให้นิยามการแปลว่า “การแปลคือการถ่ายทอดความหมายจากภาษาหนึ่งไปเป็นอีกภาษาหนึ่งให้ตรงตามความหมายของผู้เขียน ซึ่งโดยสามัญสำนึกแล้วควรจะเป็นสิ่งที่กระทำได้อย่างเรียบง่ายธรรมดาตามที่ผู้พูดในภาษาหนึ่งพูดอีกภาษาหนึ่งให้ได้ความหมายอย่างเดียวกัน”

แคทฟอร์ด (Catford, 1965, อ้างถึงใน Basil Hatim, 2001, pp. 15-17) การแปลเป็นกระบวนการที่ทำต่อภาษา เป็นกระบวนการที่เอาข้อความที่เขียนด้วยภาษาหนึ่งไปแทนที่ข้อความที่เขียนด้วยอีกภาษาหนึ่ง แคทฟอร์ด ได้เสนอแนวความคิดในการแปลไว้สองลักษณะกล่าวคือ formal equivalence และ textual equivalence ซึ่งแคทฟอร์ดได้ให้ความเห็นใน formal equivalence ว่าเป็นการแทนที่ข้อความภาษาต้นฉบับด้วยภาษาเป้าหมาย เป็นการใช้คำที่มีหน้าที่ลักษณะอย่างเดียวกันกับภาษาต้นฉบับในการแทนที่ แต่อย่างไรก็ตามการแปลวิธีนี้เป็นการแปลที่ยึดติดกับต้นฉบับเป็นอย่างมาก ดังนั้น เมื่อเป็นฉบับแปลจะทำให้ภาษาไม่เป็นธรรมชาติจนอาจบิดเบือนความหมาย ซึ่งการถ่ายทอดด้วยวิธีนี้ไม่สามารถทำได้เต็มที่ร้อยเปอร์เซ็นต์

แคทฟอร์ดจึงเสนอความคิดการแปลแบบ textual equivalence เพื่อแก้ไขปัญหาเหล่านี้ โดยการแปลชนิดนี้อนุญาตให้มีการปรับรูปแบบหรือประเภทของคำในภาษาฉบับแปลเพื่อถ่ายทอดความหมายได้ เช่นการแปลโดยใช้ adverbial phrase แทนคำคุณศัพท์ (adjective) เป็นต้น ซึ่งการปรับดังกล่าวแคทฟอร์ด เรียกว่าเป็นการปรับ (shift) ซึ่งมีทั้งการปรับในระดับรูปแบบของคำ โครงสร้าง หน่วยโครงสร้างในประโยคและระบบภายในของภาษานั้นๆ

ยูจีน ไนดา และชาร์ล เทเบอร์ (Eugene Nida and Charles Taber, 1974, p.12) ได้ให้คำนิยามในเชิงลึกกว่าในประเด็นการถ่ายทอดความหมายของแคทฟอร์ด (Catford) โดยกล่าวว่า การแปล คือ การหาความหมายในภาษาฉบับแปลให้ใกล้เคียงและเป็นธรรมชาติที่สุดให้เท่าเทียมกับความหมายในภาษาต้นฉบับ ประการแรกในแง่ของความหมาย และอีกประการในเรื่องของลีลาภาษา

ไนดาและเทเบอร์ (Nida and Taber, 1969 อ้างถึงใน Basil Hatim, 2001, pp. 18-20) ได้เสนอทฤษฎีการแปลที่เน้นการถ่ายทอดความหมายมากกว่าการยึดติดกับต้นฉบับจนเสียความหมายและอรรถรสในภาษาแปล ซึ่งเป็นการเสนอความคิดในเรื่อง dynamic equivalence ซึ่งถือว่าการแปลเป็นการถ่ายทอดความหมายในภาษาต้นฉบับไปสู่ภาษาเป้าหมายโดยที่คำนึงถึงผู้รับสารในภาษาเป้าหมายเป็นหลักว่าควรจะมีการตอบสนองต่อสารได้ใกล้เคียงกับสารในภาษาต้นฉบับ การแปลที่ไนดาและเทเบอร์เสนอในการนำมาปรับใช้ให้การสื่อความหมายเป็นไปได้อย่างเต็มที่นั้นรวมไปถึง การใช้คำที่สื่อความหมายและความรู้สึกในภาษาเป้าหมายแทนคำที่ปรากฏในภาษาต้นฉบับที่ไม่สื่อการรับรู้ในภาษาเป้าหมายเลย การทำคำอ้างอิง (reference) และการตัดหรือละคำแปลเพื่อให้อรรถแปลเป็นธรรมชาติและถ่ายทอดความหมายได้มากที่สุด

การพิจารณาประเภทของการแปล เป็นอีกส่วนหนึ่งที่ผู้แปลได้คำนึงถึงก่อนที่จะถ่ายทอดความหมายภาษาต้นฉบับให้เป็นฉบับแปล ผู้แปลได้ศึกษาแนวทางในการจัดประเภทการแปลตามทฤษฎีของเฮทิม และ เมสัน (Hatim and Mason) (1990, อ้างถึงใน สุพรรณิ ปิ่นมณี, 2549 น. 13) ซึ่งจำแนกประเภทของการแปลไว้ดังต่อไปนี้

1. การแปลแบบยึดผู้เขียนเป็นหลัก (author-centre translation)
เป็นการแปลโดยยึดผู้เขียนโดยเคร่งครัด ในกรณีที่ผู้แปลและผู้เขียนทำงานร่วมกัน
2. การแปลแบบยึดสิ่งที่แปลเป็นหลัก (text-centered translation)
เป็นการแปลที่เน้นเนื้อหาของสาระของตัวบทที่จะแปลเป็นสำคัญ เช่น เอกสารสัญญา ข้อกำหนด กฎหมาย
3. การแปลแบบยึดผู้อ่านเป็นหลัก (reader-centered translation)
เป็นการแปลที่เน้นผู้อ่านเป็นหลัก อย่างไรก็ตามก็ได้ให้ความสำคัญทั้งผู้เขียนและเนื้อหาด้วย การแปลชนิดนี้ให้ความสำคัญอยู่ที่ปฏิกิริยาตอบสนองของผู้อ่านเป็นหลัก

ผู้แปลเห็นว่าเรื่องการสมรส: สัญญาระยะยาว (Marriage: the long-term contract) เป็นงานเขียนเชิงวิชาการ โดยเน้นประเด็นทางวิชาการในเรื่องกฎหมายและเศรษฐศาสตร์แห่งการสมรสและการหย่า หลังจากผู้แปลได้พิจารณาการวิเคราะห์ต้นฉบับแล้ว ผู้แปลจึงยึดแนวการแปลตามประเภทงานแปลในการแปลแบบยึดยึดสิ่งที่จะแปลเป็นหลัก (text-centered translation) ซึ่งเป็นการแปลที่เหมาะสมสำหรับนำมาใช้ในการแปลสิ่งที่เนื้อหาสาระมีความสำคัญ โดยผู้แปลต้องพิจารณาที่เนื้อหาเป็นพิเศษ ต้องตรวจดูความกำกวม ต้องมองหาความหมายที่เป็นไปได้เพิ่มเติมขึ้นมาอีกจากความหมายเบื้องต้น

อย่างไรก็ตามเรื่องการสมรส: สัญญาระยะยาว (Marriage: the long-term contract) นั้นเมื่อพิจารณาแล้วเห็นว่าไม่ใช่งานเขียนที่เคร่งครัดกับโครงสร้างของภาษาอย่างมากเหมือนกับสัญญา ข้อกฎหมาย ระเบียบบังคับต่างๆ หากแต่เป็นงานเขียนเชิงวิชาการในเรื่องเศรษฐศาสตร์และกฎหมายที่เน้นความชัดเจนทางด้านเนื้อหาและความหมาย ดังนั้นในเรื่องกลวิธีที่นำมาใช้ในการแปลเมื่อถ่ายทอดความหมายออกมาเป็นฉบับแปลนั้น ผู้แปลได้รับใช้วิธีการแปลแบบผสมทั้งการแปลแบบตรงตัว (literal translation) และการแปลแบบเอาความ (free translation) ในการที่จะลดความแตกต่างทางด้านภาษาและวัฒนธรรมของต้นฉบับและฉบับแปลเพื่อถ่ายทอดความหมายให้ได้มากที่สุด โดยหลักการแปลที่นำมาใช้นั้นมีดังต่อไปนี้

การแปลแบบตรงตัว (literal translation) เป็นการแปลที่พยายามรักษารูปแบบของการเสนอความคิด (form) ของต้นฉบับไว้ให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ อย่างไรก็ตามในบางกรณี ผู้แปลจำเป็นต้องเลือกที่จะแปลแบบเอาความ (free translation) เพราะการยึดติดกับต้นฉบับอย่างมากนั้นทำให้ไม่สามารถสื่อความหมายในฉบับแปลได้ (สัญญาวิ สายบัว, 2550, น.43) จากกรณีข้างต้นผู้แปลเห็นว่า การแปลเรื่อง “การสมรส: สัญญาระยะยาว” ของลอยด์ อาร์ โคเฮน (Marriage: the long-term contract by Lloyd R. Cohen) เป็นงานเขียนประเภทอรรถสารซึ่งผู้แต่งมีความมุ่งหมายเพื่ออธิบายข้อเท็จจริงเชิงวิชาการเกี่ยวกับการสมรสและการหย่า ผู้แปลได้เลือกใช้หลักการแปลทั้งการแปลแบบตรงตัวและการแปลแบบเอาความตามความเหมาะสมกับเนื้อหาในแต่ละตอน โดยการแปลแบบตรงตัวนั้นจะนำมาใช้กับการแปลชื่อเฉพาะต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นชื่อทฤษฎี หลักความคิด คำศัพท์เฉพาะในวงกรณนั้นๆ ซึ่งได้ใส่คำในต้นฉบับไว้ในเครื่องหมายวงเล็บ () ทำคำแปลเพื่อให้ผู้อ่านเชื่อมโยงความคิดกลับไปหาคำในต้นฉบับได้ด้วย ซึ่งผู้แปลเห็นว่า การแปลแบบตรงตัวในกรณีนี้จะทำให้ผู้อ่านเข้าใจเนื้อหาหรือความหมายของคำได้ดีกว่าการคิดหาคำในภาษาเป้าหมายขึ้นมาใหม่ ซึ่งอาจนำไปสู่การสื่อความหมายที่ผิดพลาดได้ วิธีการ

แปลตรงตัวในเรื่องคำศัพท์เฉพาะต่างๆเหล่านี้ ผู้แปลได้อาศัยการค้นคว้าและอ้างอิงจากแหล่งข้อมูลต่างๆที่น่าเชื่อถือเป็นหลัก รวมไปถึงการใช้ศัพท์บัญญัติจากพจนานุกรมศัพท์ทางเศรษฐศาสตร์อังกฤษ-ไทยของราชบัณฑิตยสถาน เพื่อความถูกต้องและความเข้าใจที่ตรงกันในหมู่ผู้รับสารด้วย

ส่วนการแปลแบบเอาความนั้น ผู้แปลได้เลือกนำมาใช้ในกรณีที่รูปแบบของภาษาต้นฉบับไม่สามารถถ่ายทอดความหมายมาเป็นภาษาเป้าหมายได้ถูกต้องและชัดเจนหรือผู้อ่านในฉบับแปลอาจไม่เข้าใจ เช่น คำหรือรูปประโยคมีโครงสร้างที่ขัดต่อรูปแบบมาตรฐานของภาษาฉบับแปล ณ จุดนี้ ผู้แปลจะพิจารณาปรับบทแปลด้วยกลวิธีแบบต่างๆตามความเหมาะสมโดยยึดความหมายของต้นฉบับเป็นหลัก อาทิเช่น การแปลเอาความซึ่งอาจทำให้รูปแบบการนำเสนอความในฉบับแปลแตกต่างไปจากต้นฉบับ ซึ่งรวมไปถึงการปรับลำดับการนำเสนอความคิดของคำ กลุ่มคำ หรือประโยค การเปลี่ยนหน้าที่ของคำ การใช้ภาษาที่มีลักษณะเชิงวิชาการและมีการให้ความหมายอ้างอิงในรูปคำอธิบายประกอบการแปล เป็นต้น

หลังจากวิเคราะห์ต้นฉบับ กำหนดประเภทงานแปลและวิธีการแปลที่เหมาะสมแล้ว ผู้แปลได้แบ่งการทำงานในการแปลออกเป็น 4 ขั้นตอนหลักๆดังต่อไปนี้

1. การศึกษาและวิเคราะห์ต้นฉบับ

จุดมุ่งหมายของการอ่านต้นฉบับ คือการจับสารทั้งหมดที่ผู้เขียนแสดงไว้ในต้นฉบับ “สาร” นี้หมายรวมถึงเนื้อหา ความคิด ความหมายแฝงอื่นๆ จุดมุ่งหมายของผู้เขียน บรรยากาศของตัวบท และรสชาติ (สัจฉวี สายบัว, 2550, น. 21) โดยก่อนลงมือแปล ผู้แปลได้อ่านทำความเข้าใจและวิเคราะห์ต้นฉบับอย่างละเอียดเพื่อจับความหมายของต้นฉบับอันเป็นเจตนาของผู้เขียนในต้นฉบับที่มุ่งประสงค์จะแสดงความหมายออกมา ในที่นี้ผู้เขียนมุ่งอภิปรายข้อมูล ข้อเท็จจริงและความคิดเห็นในประเด็นของการสมรสในสถานะของความเป็นสัญญา และมูลค่าของหญิงและชายในตลาดการสมรสรวมไปถึงกฎหมายของรัฐที่เกี่ยววญาคู่สัญญาหากการสมรสนั้นสิ้นสุดลง โดยใช้ลีลาการเขียนเป็นการให้ข้อมูลเชิงวิชาการอย่างมาก ผู้เขียนได้ใช้ถ้อยคำ และรูปแบบประโยคที่เป็นทางการ รวมทั้งการใช้คำศัพท์ในวงการเศรษฐศาสตร์และกฎหมายอย่างแท้จริง โดยมีเพียงบางตอนของเนื้อหาเท่านั้นที่มีการใช้ภาษาที่เป็นแบบกึ่งทางการ

หลังจากการวิเคราะห์ต้นฉบับ ผู้แปลเห็นว่ามีการใช้คำศัพท์เฉพาะทางจำนวนมากและรูปประโยคที่ใช้มีความซับซ้อนอยู่ อีกทั้งมีระบบกฎหมายของสหรัฐอเมริกาเข้ามาเกี่ยวข้อง ดังนั้น ผู้แปลจำเป็นต้องศึกษาหาข้อมูลเพิ่มเติมเพื่อให้เข้าใจเนื้อหาในต้นฉบับให้ได้ถูกต้อง

2. การกำหนดแนวทาง-วิธีการแปลที่เหมาะสม

เมื่อศึกษาและวิเคราะห์ต้นฉบับแล้ว ผู้แปลได้ประเมินจุดมุ่งหมายและกลุ่มเป้าหมายของผู้อ่านบทแปลโดยยึดจากต้นฉบับเป็นหลัก ซึ่งผู้แปลได้เลือกที่จะแปลโดยคงรูปแบบทางโครงสร้างภาษาในต้นฉบับไว้ในกรณีที่เห็นว่าเป็นเรื่องคำศัพท์ ชื่อ หรือแนวความคิดที่มีลักษณะเฉพาะสาขาทางเศรษฐศาสตร์และกฎหมาย โดยใช้การแปลแบบถ่ายทอดความหมายตรงตัวพร้อมให้คำต้นฉบับประกอบในเครื่องหมายวงเล็บ () แต่อย่างไรก็ตามในบางตอนของต้นฉบับไม่สามารถที่จะถ่ายทอดโดยคงรูปแบบไว้ได้ตามต้นฉบับ ดังนั้นผู้แปลจึงจำเป็นต้องปรับบทแปล โดยปรับวิธีการใช้คำและการเรียงลำดับความคิดของวลีหรือประโยค ซึ่งเป็นการแปลโดยเน้นความหมายเป็นหลักหรือการแปลแบบเอาความ เพื่อให้บทแปลสามารถถ่ายทอดความหมายไปสู่ผู้รับสารได้มากที่สุด โดยในงานแปลชิ้นนี้ผู้แปลเลือกกำหนดกลุ่มเป้าหมายเป็นกลุ่มผู้รับสารทั่วไปจนถึงกลุ่มผู้รับสารในวงการด้านกฎหมายและเศรษฐศาสตร์ จึงพยายามเลือกถ่ายทอดความหมายให้เป็นที่เข้าใจได้ง่ายมากที่สุด แต่อย่างไรก็ตามได้คงลีลาการเขียนตามต้นฉบับไว้เช่นกัน ไม่ว่าจะ เป็นด้านคำศัพท์เฉพาะวงการที่ผู้แปลได้ค้นคว้าเพิ่มเติมเพื่อนำมาใช้ในบทแปลให้ถูกต้องมากที่สุด ซึ่งความเห็นของผู้แปลคิดว่าผู้รับสารควรเป็นผู้ที่มีความรู้พื้นฐานทางด้านกฎหมายและเศรษฐศาสตร์อยู่บ้าง เนื่องจากตัวเนื้อหาในต้นฉบับเองมีลักษณะเฉพาะทางอยู่มาก อย่างไรก็ตามผู้แปลได้ถ่ายทอดออกมาเป็นฉบับแปลโดยคำนึงถึงผู้รับสารทั่วไปด้วยเช่นกัน

3. การถ่ายทอดเป็นภาษาแปล

หลังจากที่ได้ศึกษาวิเคราะห์ต้นฉบับและกำหนดวิธีการแปลแล้ว ผู้แปลได้ทำการแปลโดยยึดหลักตามแนวทางที่วางไว้ โดยได้พยายามสื่อความหมายที่ถูกต้อง ชัดเจน และปรับเปลี่ยนการนำเสนอความหมายตามความเหมาะสมและความถูกต้อง โดยเน้นที่การถ่ายทอดความหมายจากต้นฉบับให้ได้มากที่สุด

4. ปรับบทแปล

การปรับบทแปลเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นเพื่อลดความแตกต่างของการสื่อความหมายของทั้งภาษาต้นฉบับและฉบับแปล ไม่ว่าจะเป็นการแปลที่มีลักษณะตรงตัว (literal)

หรือการแปลเอาความ (free) เพื่อให้บทแปลนั้นสามารถสื่อความหมายให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ (สัญญาวิ สายบัว, 2550, น.63) ซึ่งในการแปลงานชิ้นนี้ ผู้แปลได้ปรับบทแปลเพื่อลดความแตกต่างทางด้านภาษาและส่งผ่านความหมายที่ถูกต้องและครบถ้วนมากที่สุดโดยการปรับบทแปลตั้งแต่ในระดับเสียง เช่น การถ่ายเสียงในเรื่องคำศัพท์เฉพาะ ระดับคำ เช่น การเปลี่ยนหน้าที่ของคำ และระดับประโยคและสำนวน เช่นการลำดับความคิดในประโยคเสียใหม่ เป็นต้น โดยการปรับบทแปลที่ว่านั้น ผู้แปลได้ยึดการปรับโดยมีขอบเขตที่เห็นว่าการปรับบทแปลนั้นจะทำให้บทแปลอ่านเข้าใจได้มากขึ้นและคำนึงถึงความมุ่งหมายของการแปลเป็นสิ่งสำคัญเหนืออื่นใด ซึ่งหมายถึงการมุ่งที่จะให้ภาษาในบทแปลสามารถสื่อความหมายที่เทียบเคียงได้กับความหมายในต้นฉบับ (equivalent meaning) (สัญญาวิ สายบัว, 2550, น.63-64)

โดยในสารนิพนธ์ฉบับนี้มีข้อตกลงในการแปลกล่าวคือ ตัวเลขยกสูงที่ปรากฏในต้นฉบับนั้นเป็นการให้ข้อมูลเพิ่มเติมในรูปเชิงอรรถของต้นฉบับซึ่งผู้แปลได้แปลไว้ในส่วนของฉบับแปล ซึ่งได้เกิดขึ้นพร้อมกับตัวเลขยกสูงในเครื่องหมายชนิดขีด () ในฉบับแปลอันเป็นคำอธิบายประกอบการแปลจากการอธิบายของผู้แปล

โดยสรุปแล้ว หลังจากการใช้กระบวนการดังกล่าวข้างต้นในการแปลหนังสือเพื่อจัดทำเป็นสารนิพนธ์ฉบับนี้ ทำให้ผู้แปลแปลงานได้ตามความมุ่งหมายของผู้เขียนอย่างมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ โดยสร้างงานแปลที่มีคุณภาพและทำให้ผู้อ่านเกิดผลตอบสนองเทียบเคียงกับต้นฉบับให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ในขณะเดียวกัน

เรื่องย่อ

“Marriage: the long-term Contract” ของ ลอยด์ อาร์ โคเฮน

การสมรส: สัญญาระยะยาว (Marriage: the long-term Contract) ของ ลอยด์ อาร์ โคเฮน (Lloyd R. Cohen) นั้นเป็นเรื่องย่อยบทหนึ่งในหนังสือเรื่องกฎหมายและเศรษฐศาสตร์ของการสมรสและการหย่า เรียบเรียงโดยแอนโทนี ดับเบิลยู ดีเนส และ โรเบิร์ต รอร์ธอร์น (The Law and Economics of Marriage & Divorce Edited By Antony W. Dnes & Robert Rowthorn) ซึ่งนำเสนอมุมมองทางกฎหมายและเศรษฐศาสตร์แห่งการสมรสและการหย่าเอาไว้ โดยแบ่งการนำเสนอออกเป็น 12 บท โดยผู้เขียนแต่ละคนแตกต่างกันออกไป ซึ่งเนื้อหาในหนังสือนั้นแยกตามประเด็นหลักๆได้ 4 ประเด็น โดยไม่รวมบทนำได้ดังต่อไปนี้

บทที่ 1 บทนำ กล่าวถึงมุมมองทางกฎหมายและเศรษฐศาสตร์ในการสมรสทั่วไป โดยเปิดประเด็นถึงเรื่องต่างๆในแต่ละบทในหนังสือ รวมไปถึงผู้เขียนแต่ละท่านด้วย

กลุ่มแรก ประกอบไปด้วย บทที่ 2 ถึง 3 เป็นการกล่าวถึงคำมั่นสัญญาการสมรสในมุมมองความเป็นสัญญา

กลุ่มที่สอง ประกอบไปด้วย บทที่ 4 ถึง 6 อันได้กล่าวถึงโครงร่างในข้อกำหนด/กฎหมายในการหย่า

กลุ่มที่ 3 ประกอบไปด้วย บทที่ 7 ถึง 9 ซึ่งมุ่งเน้นไปที่ประเด็นในข้อตกลงและการต่อรองอันเกี่ยวเนื่องกับการสมรสและการใกล้ชิดจัดการทางการสมรส (near-marriage arrangements)

และกลุ่มที่ 4 ประกอบไปด้วยบทที่ 10 ถึง 12 เป็นการนำงานที่เกิดจากการเฝ้าสังเกตพฤติกรรมในเรื่องผลกระทบต่อกฎหมายการหย่ามาวิเคราะห์

เนื้อหาของหนังสือเล่มนี้มีความเป็นอิสระแก่กัน ดังนั้นผู้แปลสามารถเลือกแปลบทใดบทหนึ่งได้โดยไม่ทำให้ขาดความเป็นเอกภาพไป ผู้แปลได้เลือกประเด็นในบทที่ 2 เรื่องการสมรส: สัญญาระยะยาว (Marriage: the long-term contract) ด้วยเหตุผลที่ผู้แปลเห็นว่าเป็นเรื่องที่น่าสนใจ ผู้แปลเห็นว่าการสมรสนั้นเกิดจากพฤติกรรมการอยู่อาศัยของมนุษย์ที่ต้องการดำรงไว้ซึ่ง

เผ่าพันธุ์ในการอยู่ร่วมกันในสังคม นับได้ว่าเป็นประเด็นที่น่าสนใจอย่างยิ่ง หนึ่งเรื่องที่น่าสนใจที่นำมาแปลนั้น ผู้แปลเห็นว่าผู้แปลมีความสนใจเป็นพื้นฐานประกอบกับความรู้เดิมในประเด็นด้านกฎหมาย ซึ่งผู้แปลเห็นว่าจะมีส่วนช่วยอย่างยิ่งในการค้นคว้าหาข้อมูลในประเด็นที่ผู้แปลสนใจและมีความเข้าใจเป็นพื้นฐานอยู่แล้ว

บทที่ 2 นั้น เขียนโดยลloyd อาร์ โคเฮน (Lloyd R. Cohen) นำเสนอเนื้อหาจากตอนแรกในเรื่องการสมรสและการหย่าในมุมมองของความเป็นสัญญาาระยะยาวในมุมมองทางด้านเศรษฐศาสตร์และด้านกฎหมาย

ในช่วงแรกผู้เขียนได้ใช้หลักทางกฎหมายและทางเศรษฐศาสตร์ในการพิจารณาว่าการสมรสนั้นมีสถานะความเป็นสัญญาได้อย่างไร อะไรเป็นค้ำประกันสัญญาที่ทำให้การสมรสมีสถานะเป็นสัญญา แรงจูงใจที่ทำให้เกิดสัญญาการสมรสขึ้น รวมไปถึงความเสียหายจากการผิดสัญญาการสมรส

ต่อมาได้มีการพิจารณาการสมรสของสามีภรรยาในทางเศรษฐศาสตร์ที่อภิปรายถึงมูลค่าของฝ่ายชายและฝ่ายหญิงในตลาดการสมรส รวมไปถึงกึ่งค่าเช่า (quasi-rents) ที่แต่ละฝ่ายได้รับและทำลายจากการสิ้นสุดการสมรส อาทิเช่น หญิงจะมีมูลค่าที่ตกต่ำลงไปหลังจากสมรสและมีภาระการเลี้ยงดูบุตรโดยจำเป็น การจัดสรรสินทรัพย์ที่เหมาะสมหากมีการผิดสัญญาและการสมรสนั้นสิ้นสุดลง

ในตอนท้ายนั้นผู้เขียนได้อภิปรายการปกป้องสินทรัพย์ในการสมรสด้วยประเด็นทางกฎหมายเรื่องสัญญาก่อนสมรส ถึงเหตุผลและความจำเป็นในการนำสัญญาดังกล่าวมาใช้ นอกจากนี้ยังได้ชี้ให้เห็นถึงวิธีการที่รัฐสามารถเข้ามาดูแลหากมีการผิดสัญญาการสมรส โดยเป็นไปในรูปแบบของกฎหมายมหาชนอีกด้วย